

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. v tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 30. grudna 1881.

List 52.

Na Sveti večer.

(Vprašanje Jezusčkovo)

Povej mi, človek moj:
Zakaj jaz tù nocoj
Rodil sem v hlevu se?
Sem Kralj a — zapušen, —
Zakaj sem položen
V te revne jaslice?

O stopi sem — poglej,
Solzice moje šteje,
Povej: zakaj tekó?
Zakaj že prvo noč
Sem detek terpijoč?
Povej, povej mi to.

Zakaj sem pustil raj —
Nebeški lepi kraj
Očeta ljubega?
Zamenjal z revo čast,
Zapustil rajsko slast —
Čemu, — in za koga?

O grešnik, kaj molčiš!
Mi ne odgovoriš?
O naj povém ti sam:
Da rešim dušo ti,
Sem pustil vse časti
V nebeškem raju tam. —

Ljubezen večna le
Me silila za-té
Na revno je zemljó;
Z ljubezni, glej, vesel,
Bom bridki križ objél,
Šel za te v smert strašno.

Glej, angelji stermé
Zarad ljubezni té
In slavo mi pojó;
Sem tvoj Odrešenik,
In za-te mučenik,
Kaj dal mi boš za tó?

Poklekni ves skesán,
V ljubezni za me vžgán,
Poklóni njo mi v dar!
Tù čakam te ljubeč,
Objemi me, goreč,
Ne žali več nikdar!

Radoslav.

Sveta noč. *)

Tiha noč! sveta noč!
Spava vse, čuje le
Sveti Jožef z Devico svetó
Déte božje in nad vse lepó:
Zemlja, to god je tvoj! Zemlja, to god je tvoj!

Tiha noč! sveta noč!
Angelci, čuj! z višav
Glas nesó vsem ljudém prevesél,
Rešenik da na svet je dospél.
Bodi pozdravljen nam! Bodi pozdravljen nam!

Tiha noč! sveta noč!
Mirno krog polje, log;
Le pastirci pri čedi bedé,
Gledat čudo veseli hité:
Bog se rodi nocój! Bog se rodi nocój!

Tiha noč! sveta noč!
Spava vse, čuje le
Sveti Jožef z nevesto svetó,
Déte molita božje, lepó —
Angeli mu pojó, angeli mu pojó.

Tiha noč! sveta noč!
V hlevu tam k jaslicam
Zdaj pastirci pokleknejo vsi,
V jaslicah Dete povito leži,
Molijo ga klečé, molijo ga klečé.

*) Sledeča pesen je imela s prva samo dve kitici. Ker pa je napev zelo star in zarad blage priproste lepote priljubljen, pridjal sem še drugih pet kitic v priprosti šegi prvih dveh, ki sem ji, se vé da, tudi popravil. Pisat.

Tiha noč! sveta noč!
Vse bedi, vse kleči,
Moli v jasnih Mesija svetá:
Z néba duhovi — pastirci s poljá!
Molimo ga še mi! Molimo ga še mi!

* * *

Kralji trije zvezdi sledé,
Molit Ga vsi hité.
Glej! nožice ljubejejo Mu
V znak češčenja darujejo Mu
Mire, dišáv, zlatá! Mire, dišáv, zlatá!

N. C.

K novemu letu.

Nastopno leto je 1882to od rojstva Kristusovega, — kakor se navadno šteje, 5865to od stvarjenja sveta, 4175to od vesoljnega potopa, 1813to od razdjanja Jeruzalema, 52to od rojstva presvitega cesarja Frančiška Jožefa, 4to od nastopa Njih Svetosti papeža Leona XIII, in poslednjič 35to, odkar izhaja „Zg. Danica“.

Za novo leto si vse med seboj srečo voši, tako tudi „Danica“ voši cvét naj boljši sreče vsim svojim prijateljem, dobrotnikom in podpornikom, naročnikom, pa tudi tistim, ki jo od družih izkoledvajo in z dobrim srcem beró.

Kar pa pred drugim poštenim čitateljem in vsakemu katoličanu iz cele duše želimo in vošimo, je serčnost in keršanski pogum v sedanjih boritvah, ko se mora pravica vedno vojskovati zoper krivico, resnica zoper laž, novo poganstvo in farizejstvo. Eden verlih móž (Maistres) je rekel, da je ni zgubljene bitke razen tiste, ki jo človek sam zgubljeno ceni. In geneveški škof Mermillod večkrat pravi, da ne gre odveč tožiti, ampak le serčno delati. „Ne morem terpeti žalne verbe, kajti le-tá nič sadú ne rodi. Ob vsih časih je Cerkev imela kaj terpeti. Vse stoletja so vidile škofov v pregnanstvu, papežev v stiskah. Tako je bilo v prvem stoletju. Pervi dvaintrideseteri papeži so umerli ko mučenci, in triintridesetemu se ni kazalo boljše upanje, pravi dalje Mermillod. Rudeča obleka pri kakem kardinalu (naj berže tudi pri družih dostojnikih) kaže na prelivanje njegove kervi, spomin je na to, kar se utegne svoj dan zahtevati od njega. In pa, ali je res tako hudo pod mahljem s sabljo umreti? Kar mene tiče, vidim v tem dve dobroti: prihrani si človek vice in zmanjša stroške za kanonizacijo. Poterpimo... Spominjajmo se sv. Katarine Sienske, te močne duše, hčerke nekega barvarja, ki je umerla v mladostnih letih. Bila je za papeštvo to, kar je bila Johana d' Ark za Francosko, in ki je papeški sedež preselila iz Avinjona v Rim. Prašali so jo o neki priliki, kateri časi so naj boljši, in odgovorila je: „To so tisti, ko je vihar in grom; zakaj takrat ljudje ne mislijo na to, da bi Boga žalili.“... Za viharjem bo zopet solnce sijalo; mislimo toraj, kakor una irska žena, ki je oserčevala svojega moža, ker se je bal glasovati za O' Konel-a. Rekla mu je: „Glasuj za O' Konel-a; ako tudi naji preženó iz domačije, naji vender iz nebés pregnali ne bodo.“

Pomoček pa, da sedanje popolnoma satansko preganjanje poprej neha, je molitev. Molitev ima vesoljno moč, drugi pomočki zdajo kaj le v enem ali drugem kraju. Časniki sejejo seme le pri tistih, kateri jih ravno beró, pridiga le tistim, kateri jo z dobrim srcem poslušajo, molitev pa skazuje moč po vsih krajih in pri vsih ljudéh. Ti slišiš n. pr., da je odpadel Döllinger; da Garibaldi v svoji rudeči srjaci hujše divjá zoper sv.

Cerkev in duhovstvo, kakor bi šantavi satan storiti zamogel; da judje in pojudei kristjani po kazališih in časnikih strašno divjajo zoper sv. vero, zoper katoliške obrede itd.: piši v takem primérleju naj čverstejši članke, boš le malo opravil, ker spisi ravno takim ne pridejo v roke, katerim bi bili naj bolj potrebni. Pojdi pa pred sv. Rešnjo Telo v cerkev, poklekni domá pred podobo Križanega, ali opravljaj devetdnevnicó k N. lj. G. presv. Serca Jezusovega; in glej: ti utegneš čudovito velike reči doseči s to molitvijo. Tú ni potreba znati angleške in arabske gramatike, ne filozofije, ne visoke matematike, ne vojaške orožne taktike; priprosti pastirček z orožjem svoje vérne molitve lahko podére prevzetnega brezverskega Golijata, zvitega Napoleona, veri sovražnega Gambetta, rudečkarskega Nemca ali Slovenca.

Orožja molitve tedaj se primimo v novem letu; s tem lahko rešimo papeža in Cerkev in premagamo vse hudovoljne sovražnike, pa tudi najbolj černe duše smo še kos rešiti iz satanovega žrela, smertnega greha in pogubljenja. Stari, postanite goreči v molitvi; mladi, ne ostajajte zunaj cerkve; mladenči, Bog ne daj, da bi se nespodobno obnašali pod kori in po kotih cerkve; otroci, ne igrajte se v cerkvi, ampak lepo molite! Vsi se poboljšajmo, da bomo vsi v milosti Božji, in potem prav véрно, prav zvesto, prav pobožno molimo domá in v cerkvi za preganjanje sv. Cerkev, za papeža, za spreobrnjenje grešnikov, za ohranitev nedolžnih. Tako nas bo Bog uslišal, prišli bodo zopet mirni in véрни časi da se glasi drugo leto osorej v novem veselji: Čast bodi Bogú na višavah, in mir ljudém na zemlji, ki so dobre in poštene volje!

Zlati rudnik.

VIII.

Pregréh je toliko in so tako grozne in velike, da bi bilo gorje svetu, ako bi svete maše ne imeli, ktera tolaži večno pravico, da z vso svojo težo ne zadene nesrečne zemlje. Vse daritve stare zaveze so bile nezadostne, da bi odvrčevale jezo Božjo zoper grešnike; menda zato so tudi silno hude šibe v stari zavezi veliko huje zadevale ljudstva in narode, kakor pa zdaj v novi zavezi, saj sploh. In če se zdaj kaj prav strašnega zgodi, se zgodi navadno ali po poganskih deželah *) ali pa med kristjani zarad velikanskih pregréh, kakor na primer undau strašno pogoriše dunajskega kazališa, v katerem so judje ali izdajski keršenci kristjanom za kratek čas križanega Kristusa in Mater Božjo bogokletno skrunili. In ker so kazališa po večem postale šole poželjivosti, ki bi imele biti šole čednosti, jih je jelo pogoriše tako pogosto obiskovati, da je v enem samem letu v dvajsetih kazališih več ali manj ogenj razsajal.

Ako se premisli neskončna svetost Božji in neskončna hudobija greha, bi življenje vsih ljudi, ako bi se darovalo, ne moglo tudi le za en sam greh stvariti zoper Stvarnika zadostiti Božji pravici. Jezus Kristus pa je zadostenje za naše grehe (1. Jan. 2, 2). Zato ga je tudi večni Oče na svet poslal, da je sprejel natoro umerljivega človeka ter je predrago svoje življenje daroval za grešnika Bogu Očetu in tako grešnika spravil z razžaljenim Stvarnikom, kakor je zahtevala večna pravica.

*) V večernem Tongkinu n. pr. je strahoten vihar 3. listopada t. l. razdjel 2000 hiš in 60 000 ljudi vergel pod mili nébes; v kineških mestih Haifongu in Tallee-i pa je 8. vinotoka morska nevihta deželo preplula, celo mesto Tallee odnesla in 3000 ljudi je konec storilo.

Ta daritev pa se ponavlja in se bo ponavljala do konca sveta pri sv. maši. Zato je sv. maša prav posebno „spravni dar“ in zadostovavna molitev. P. Koret poroča to-le: Neki dan je on pridigal in skazoval, koliko pomaga pogosto sv. obhajilo, da se hude navade premagajo. Po pridigi ves pretresen eden meščanov pride k njemu in pripoveduje: Oh, Pater! sedem in dvajset lét je, kar sem zasajen v pregrešno navado. Nikoli nisem imel serčnosti, da bi bil svoj greh pri spovedi povedal. Povém, da sem skoz in skoz nesrečen in grize me strašno pečenje vesti; toda sramožljivost, da bi se bil greha spovedal, je bila tolika, da bi bil raji pogubljen, kakor da bi se bil s potrebno odkritoserčnostjo greha spovedal. Zdaj pa hočem z naj večji odkritoserčnostjo, kar je moč, spoved opraviti; ali predno jo pričnem, prosim vas, sprositi mi od mojega sv. angelja varha milost, da še devet lét živim, ter pokoro storim. — Zakaj devet lét? prša pater. Zato, odgovori grešnik, ker teh devet lét hočem vsak dan po tri ss. maše klečé slišati; tako bom imel tolažilo ob koncu teh devet lét, da sem bil pri tolikih ss. mašah, kolikor dni sem preživel v nespokornosti z grehom božjim ropom na sercu. Zraven tega vém, da sv. obhajilo je zmožno ustaviti strašno nagnjenje hudobnih navad; zato sem tudi sklenil tolikrat k sv. obhajilu pristopiti, kolikorkrat bodete za dobro spoznali.“

P. Koret je k temu pristavil: Poznal sem tega moža več lét po njegovem spreobrnjenji: zmeraj sem ga občudoval. Koliko stanovitnost je skazoval, kolika mu je bila zamerza pred malopridnimi tovaršijami! Kako se je postil in molil! Koliko stanovitnost je skazoval pri sv. maši, koliko gorečnost pri ss. obhajilih o vsih nedeljah in praznikih! Zato pa tudi ni skusil nesreče, da bi se bil v greh povernil. (Prim.: P. Brameyer: „Die tägl. Anhörung d. heil. Messe“.)

Čas za vdeleževanje odpustkov in opravljanje predpisanih dobrih del.

(Konec.)

Škof Mermillod, vedoč za papeževo določilo od 6. oktobra 1870, ki pravi, da se zamore ali spoved sama, kakor tudi spoved in sv. obhajilo skupaj prejeti ali na dan odpustka ali pa že prejšnji dan (glede spovedi in sv. obhajila velja od polnoči do polnoči), bi bil rad vedel, če to določilo velja tudi za opravljanje družih dobrih del, kakor n. pr. molitve v papežev namen, obiskovanja cerkvá itd., tako namreč, da bi se tudi druge dobre dela smele opravljati že prejšnji dan od polnoči do polnoči? To vprašanje je sv. zboru za odpustke predložil, ter je dobil odgovor, da določilo od 6. oktobra 1870 ne zadeva opravljanja družih dobrih del, n. pr. molitve v papežev namen, obiskovanja cerkvá itd., temuč, da to določilo velja samo zastran spovedi in sv. obhajila že prejšnji dan od polnoči do polnoči. S tem, zastran časa za vdeleževanje odpustkov in opravljanja predpisanih dobrih del, naj novejšim določilom od 12. prosinca 1878 je bilo torej naznanjeno, da čas za opravljanje del ni tisti, ki je za opravljanje spovedi in sv. obhajila dovoljen, ampak da je čas za opravljanje del tisti, ki je za vdeleževanje odpustkov odločen, namreč ali cerkveni dan, to je, od prvih večernic (prejšnje popoldne) do solnčnega zahoda tistega dne, na katerega je odpustek podeljen, ali pa je navadni dan od polnoči do polnoči, na katerega je odpustek podeljen.

To vprašanje škofa Mermillod-a in odgovor sv. zbora za odpustke se tako-le glasi:

1. „Ako v papeževih določilih ni določno kaj omejeno (kedaj ravno se odpustki začne), se li odpustki začnejo s polnočjo ali pa s prvimi večernicami?“

2. „Ako kdo, posluševaje se novega določila (namreč 6. oktobra 1870, ki dovoljuje spoved in sv. obhajilo že tudi prejšnji dan opraviti) spoved in sveto obhajilo opravi na dan, ki je pred tistim dnevom, na katerega je odpustek podeljen, se li zamorejo tudi (predpisane) druge dela že prejšnji dan opraviti, in se li zamore tako tudi že prejšnji dan odpustka vdeležiti?“

Odgovor na 1. vprašanje: „Od polnoči do polnoči.“

Na 2. vprašanje: „Ne.“

12. prosinca 1878. *)

Če se kak odpustek začne s prvimi večernicami, je to vselej v dotičnem papeževem pismu za vsakteri odpustek posebej naznanjeno, kakor je bilo to spredej bolj obširno pojasnjeno. Ker pa papeževih določil za posamezne odpustke nimamo pri rokah in se tudi po bukvah za odpustke, n. pr. v Maurel-u in njegovih predstavah, le malokje nahaja opomba, da se ta in ta odpustek s prvimi večernicami začne, če tudi je znano, da je mnogo takih odpustkov, ki se s prvimi večernicami začne, bo gotovo marsikdo želel zvedeti, kateri odpustki se začne in končajo s cerkvenim dnevom, kateri pa z navadnim dnevom. Kajti to vediti, se li en ali drugi odpustek, katerega se želimo vdeležiti, začne ali s cerkvenim ali pa z navadnim dnevom, na tem je dosti-krat veliko ležeče in sicer zato, da vemo o pravem času opraviti predpisane dobre dela, kot pogoje za vdeleževanje dotičnega odpustka; ako bi jih namreč kdo opravil poprej ali poznej, sploh kak drug čas, kakor je predpisano, bi se odpustkov ne vdeležil. Da bo toraj slehern v tej zadevi imel vsaj neko gotovost, kedaj da ima opraviti predpisane dela, kakor molitev v papežev namen, obiskovanje kake cerkve itd., **) naj si sledeče zapomni:

Čas za odpustke, podeljene na kak zapovedan praznik, kakor tudi čas za opravljanje molitve v papežev namen in družih predpisanih dobrih del, je cerkveni dan, ki se začne s prvimi večernicami, to je, že prejšnji dan popoldne, in se konča s solnčnim zahodom dotičnega zapovedanega praznika, na katerega je odpustek podeljen. Cerkevni dan velja tudi za odpustke, ki so podeljeni na kak sopraznik ali sploh na dan ali spomin kakega svetnika, ako imajo ti soprazniki in dnevi ali spomini Matere Božje, Kristusovega terpljenja, svetnikov itd. prve večernice.

Nasprotno pa, ako v prvotnem in celotnem papeževem pismu za dotični odpustek ni nič omenjeno,

*) Mermillod. episcopus Hebron et vic. apost. genevensis, infrascripta dubia ad hanc St. Congregationem indulgentiarum S. q. R. praepositam transmisit:

1. Utrum, nisi aliquid expresse habeatur in indultis, indulgentiae lucrandae incipiant a media nocte, an vero a primis vespere?

2. Utrum si quis utens recenti privilegio confessionem et communionem pridie ejus diei peragat, cui affixa est indulgentia, etiam reliqua opera praescripta pridie fieri, adeoque pridie etiam indulgentia lucrificari possit?

Ad primum: A media nocte ad mediam noctem.

Ad secundum: Negative.

Die 12. Januarii 1878.

Gl. „Vrais principes pour gagner les indulgences“, par Cloquet, str. 46 in 47; „Linzener Quartalschrift“, 1879, I. zvezek, str. 143.

**) Kar bo v naslednjem povedano ne zadeva spovedi in sv. obhajila, ki se smeta, kakor že omenjeno, ali spoved sama, kakor tudi obojno skupaj spoved in sv. obhajilo ali na dan odpustkov ali pa že prejšnji dan od polnoči do polnoči prejeti.

da se odpustek s prvimi večernicami začne, če tudi bi dotični dan po naključju perve večernice imel; *) nadalje ako tisti dan, na kterega je kak odpustek podeljen, ni noben zapovedan praznik; potem, če ni noben sopraznik ali sploh noben dan ali spomin Matere Božje, kakenga svetnika itd.; potem, če tisti dan spomina svetnika itd., na kterega je odpustek podeljen, nima prvih večernic, če tudi bi se na tisti dan (stalni) spomin enega ali drugega svetnika obhajal: v vseh teh primerljivejših velja za vdeleževanje odpustkov in za opravljanje molitve v papežev namen in drugih del le navadni dan, to je, čas od polnoči do polnoči tistega dneva, na kterega je dotični odpustek podeljen. **)

To je splošno pravilo. Ako je pa v kakem dovoljnim papeževem pismu zastran kakenga odpustka določno kaj omenjeno, kedaj da se čas za vdeleževanje odpustka in opravljanja dobrih del začne in konča, ravnati se je strogo po dotičnem papeževem določilu; kajti izjeme so povsod, ne samo zastran spovedi in sv. obhajila, ampak tudi zastran časa za vdeleževanje odpustkov in za opravljanje raznoverstnih dobrih del, kakor n. pr. gledé odpustka na dan porcijunkule, ki se že popoldne prešnjega dne začne, če tudi ta dan nima prvih večernic.

Ako bi pa kdo ne vedel, je li odpustek, kterega se želi vdeležiti, navezan ali na cerkveni dan ali na navadni dan, naj opravi molitev v papežev namen, ali sploh kar je že veleevano, od polnoči do solnčnega zahoda tistega dneva, na kterega je odpustek podeljen; spoved pa in sv. obhajilo, ako sta predpisana, lahko opravi tisti dan, ali pa že prejšni dan. Ako bo tako storil, in ako ni zastran tega odpustka kaj posebnega in ne navadnega določno zapovedano, bo vselej pravo zadel; kajti čas od polnoči do solnčnega zahoda tistega dneva, na kterega je odpustek podeljen se nahaja v cerkvenem in navadnem dnevu; od spovedi in sv. obhajila je pa že tako znano, da se zamore ali spoved sama, ali pa spoved in sv. obhajilo skupaj opraviti ali že dan poprej, ali pa tistega dne, na kterega je odpustek podeljen.

Vse do zdaj povedano je dobro vediti zato, ker je človek velikrat v zadregi s časom in ne more vselej takrat predpisanih del opraviti, kakor bi rad, temuč jih mora opraviti, kadar mu čas dopusti; da si ga bo vendar svést, od kedaj do kedaj je veljavno, bo iz vsega do zdaj povedanega zamogel povzeti in se po tem ravnati.

V. K—s.

Besedica mladim, ki radi kaj slišijo.

III.

Zaušnica o pravem času.

V nekem zelo znamenitem kupčijskem mestu živel je kupec, imenujmo ga po našem „Mlinar“ (Müller) ***); tega je večkrat mlad, čedno oblečen človek pogosto srečal. Gospod Mlinar je sicer rad ozdravljaj; pa ker se ni mogel domisliti, da bi ga bil kedaj préd videl, zdelo se mu je, da ga mladi mož ima za koga drugega, njemu morebiti podobnega.

*) V bukvah navedene papeževe pisma so skrajšane in se opazka „odpustek se začne s prvimi večernicami“ povsod ne nahaja, če tudi je večkrat v originalu rečeno, da se s prvimi večernicami začne.

**) „Vrais principes pour gagner les indulgences“, par Cloquet, str. 82 in 83.

***) „Müller“ v listu: „Für Auge und Herz“. čeval in ga je prijazno, celó zaupno pozdravljaj.

Nekega dne je bil gospod Mlinar povabljen k svojemu prijatelju. O določeni uri pride na posestvo njegovo, kar najde ondi tistega mladega človeka, ki hodi s hišnim gospodarjem po drevoredu in se živo pogovarjata.

Bliza se jima; bila sta ga že od daleč opazila. Gospodar ju hoče skazati (predstavljati) drugega družemu, toda mlajši pravi: „Ni treba tega, pozna se že mnogo lét.“

„Zdi se mi, da se motite“, odgovori gospod Mlinar, „kar mene tiče, sem res že marsikak prijazen pozdrav od vas dobil, sicer pa ste mi čisto tuji.“

„In vendar pri tem ostane. Jaz vas že dolgo poznám, in veselí me, da vas danes tukaj vidim in imam priložnost naznaniti vam priserčno zahvalo.“

„Vi govorite v uganjkah; kakor bi mi vi bili hvalo dolžni, ko vas vendar ne poznám?“

„To je pač stara dogodba; pa če vam je ljubo semkaj sesti in me nekaj trenutkov poslušati, mislim, da se me bote zopet spomnili.“

„Sedemnajst lét je že od tega; imel sem takrat devet lét. Neko jutro gredé v šolo sem premišljeval, kako bi bilo prijetno, ko bi imel h kruhu, ki so mi ga mati dali, še kako jabelko. Moji tovariši so večkrat jedli tako lepe debele jabelka, jaz pa sem le redkokdaj dobil sadja. V takih mislih prišel sem na glavni terg, kamor me je pot peljala. Tù so bili polni jerbasi prezalega sadja, ki mi je kaj mično v oči švigalo. Nehoté obstanem in gledam jabelka. Branjevka se ravno oberne proč od sadja ter govori s sosedo.

Šine mi v misel: ne bo vidila, če uzameš eno jabelko, in ostalo jih bo še cela reč. Počasi stegnem roko in že previdno v žep vtikam plén, — kar dobim gorko zaušnico, in strabú jabelko spustim. „Dečko!“ zadoni resen glas, „kaj pravi sedma zapoved? Zanašam se, da je pervikrat, ko si stegnil roko po tujem blagu, naj bo tudi zadnjikrat!“

Čutil sem, da sem postal ves rudeč sramote, in komaj sem si upal oči povzdigniti; vendar pa mi je obraz tega moža tako dobro v spominu ostal vtisnjen, kakor dogodba sama.

Začetkoma sem bil v šoli ves zbehan; vedno so mi po ušesih šumele besede, ktere sem slišal. Serce mi je bilo tako polno, rad bi se bil razjokal; naj bolj pa so mi bile v mislih zadnje besede: „Naj bo tudi zadnjikrat!“ In terdno sem sklenil: „Gotovo! naj je bilo prvi in zadnjikrat. Pa še dolgo potem, kadar smo se učili katekizma in je učitelj prašal: „Kaj pravi sedma zapoved?“ sem se spominjal, kako vroče mi je serce tolklo tisto jutro.

Zapustil sem čez nekaj lét šolo in prišel h kupčijskemu prijatelju svojega očeta v Bremen. Od onod sem šel v južno Ameriko. Pač veste, da ni redka skušnjava pri mladih kupcih, z ne vsojím si pomagati in stegniti roko po tujem blagu. Tudi jaz sem bil skušan; toda, kadar so me skušnjave obsule, zdelo se mi je, da še vedno čutim zaušnico in slišim besede: „Naj bo tudi zadnjikrat!“ In to me je varovalo. Pet mesecev je, kar sem prišel v svoje rojstno mesto in z naj toplejšo hvaležnostjo do vas smem reči, da med precejšnjim premoženjem, ktero sem seboj prinesel, ga ni nepoštenega ali nepravilnega vendarja.“

Mladi mož je pri tem nekoliko prenehal, ker pri-povedovanje ga je zelo ugrelo. Potem pa je prijel roko gospoda Mlinarja in je dejal: „Dovolite mi zdaj, da to roko, ki mi je storila toliko dobroto, smem prav hvaležno stisniti?“

„In dovolite mi“, odgovori gospod Mlinar, s solzami v očéh ga k sebi pritiskivši, „da smem iz serca ljubiti moža, ki je tolike hvaležnosti zmožen, in ki je

v poznejšem življenji zvesto spolnoval to, kar je bil otrok obljubil!“

Ovčica.

(Pis. M. Skalovič.)

(Dalje.)

11. V vsakem imenu je neka skrivnost. Taka je tudi v imenih ovca, ovčica, jagnje. Mora že nekaj posebnega biti, ker sam naš Zveličar pravi o izvoljenih svojih: „Jaz poznam svoje ovce“ (Jan. 10, 14.), in še pred pravi: „Pastir ovac svoje ovce kliče po imenu“ (Jan. 10, 3). Imé dati je znamenje nadgospodstva. Adam je dal imé vsi živeči stvari (Gen. II, 19, 20.), kajti bil je njih kralj, človeku pa je sam Bog dal imé, ker je on sam njegov Gospod. Pravo imé, katero Bog slehernemu človeku dá, večinoma ostane nam skrito na zemlji, še le v nebesih bomo popolnoma o njem zvedili. Vsi izvoljeni bodo tam prejeli tako častito imé, ki popolno in resnično kaže, kar so, kakor je Beseda (Jezus) resnični izraz Očeta. Pogubljeni pa nimajo imena; Bog se zanje ne briga, ne spadajo več k misli božji: „Bog jih ne pozná“ (Mat. 25, 12), so temne neveljavne bitja. A izvoljeni ima lastno imé, dobri pastir jih kliče po imenu.“ (Mannin: Mater admirabilis VII. d.). Ako Kristus svoje zveste vernike imenuje „ovce“, jih menda gotovo ne imenuje s tem imenom, kakor blodi dr. Brehm, zaradi tega, češ, da so ovce „izraz neznajnosti in skrajne neumnosti“, ali kakor se gode po tem učitelju n. pr.: „Ovce so strahovito plahe in neumne. Če se vžge staja, ne beže ovce iz nje“, (II. berilo za ljudske šole št. 50). Malo besedic, a iz njih se utegne posnemati sovražljivo, — ovračati in nekako smešiti nauk Jezusov. Kaj tacega se vtisne učencem, in ko sliši potem v cerkvi sv. evangelij o ovci, mu lahko pride na misel oni izrek v šolski knjigi. *) Nisem še slišal, da ako se staja (menda ovčji hlev ali štala) vžge, da ovce ne beže, a to pa sem slišal in čital v knjigi izverstnega pisatelja Albana Stolz-a: Wachholder-Geist gegen die Grundübel der Welt: Dummheit, Sünde und Elend, str. 34—40, mično zgodbo tam nekje v Črnem gojzdu (Schwarzwald), kjer prešiče redé in ako se hlev vname, da prešičev ni moč izgnati in jih rešiti, še celó tako termasti so, da nazaj v ogenj siliijo, in ko en tak „svinjski mladič videč ogenj zavihanim repičem zakruli, zdirja, zavriska kakor piščal železničnega hlapona, plane v žerjavico, se sožge, isto tako storé za njim drugi svinjski tovariši.“ Nadalje pravi Alban Stolz: „ta pujskova historija se ponavlja v mnogih krajih med visoko in nizko gospodo“. Potem šiba brezvrce, ki vsi skoro slabo končajo, ako se pred smertjo po posebni milosti božji ne spokoré. Nu, bo kdo rekel, tako hudo ni pri nas, da bi trosili brezverstvo; jaz pa pravim, da začetek verstva ali brezverstva je postavljen v šolah in šolskih knjigah. Zdaj so že izpahnili Jezusa iz vsih treh beril za slovenske ljudske šole. Ni več nobene zgodbe iz sv. pisma, tudi ne kakega specifično katoliškega berilnega kosčka. Po veliki večini pa naravoslovje v tem ni pravega kerščanskega duha, in iz zgodovine vzori in paganske dobe, kakor „odgoja špartanske mladine“ (III. berilo št. 187), kjer se povišuje ona stroga nečloveška odgoja Špartancev, ki so novorojene otročiče, ako so bili krepki, vpisali

med meščane, ako bolehní, slabotni, pohabljeni, pa so jih ne le izpolagali na goro Tajget, nego „treščili so uboge otročiče v neko jamo na Tajgetu“ („in eius Schlucht am Taygetos“. Weiss' Geschichte I. B. p. 245). In taka odgoja naj bode katoličanom za uzor?! — V berilu (III. št. 197.) so v kratkem omenjene „križarske vojske“ in v naslednjem kosu je pisatelj rekel: „Papež Celestin III. prekolne Leopolda, češ, da je nezaslišano, da bi katoliški vojvoda zapiral katoliškega kralja“ (Richarda Levoserčnika); tega ne omenja niti Staré v občni zgodovini; kaj je torej treba bilo za berilo predlagati taki članek, ki čut pravega katoličana žali in verhovnega pastirja katoliške Cerkve zasmehuje, kmečkim fantičem od 10.—12. leta? — Mladina keršanska, to so jagnjeta čede Kristusove, ki potrebujejo boljše hrane kot se jim v treh berilih podaja; ravno zató, ker je veronauk mnogo prikrajšan, bi potrebno bilo kaj več pobožnega berila v duhu keršanskem, in za to se ne manjka gradiva v sedanjem slovenskem slovstvu. Sramotno je in škodljivo deržati se nemških, belgiških in drugih framasonskih kričačev, katerim je spotikljaj katikizem in kar je z njim v zvezi.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Maglaj ob Verbasu v Bosni, 20. grudna 1881. (Olikovanje Bosne.) Slavno vredništvo! Za novo leto moram Slovencem vender tudi kaj veselega naznaniti. Bosanska zvezda (ima jo v gerbu nad polmescem) se začenja svetliti, ker dozdej bila je vedno črna. Zapuščena, celó pozabljena je bila ta zemlja od vse Evrope. Na vse strani širocega svetá so se razpošiljali dobro izučeni misijonarji, samo v Bosno ne; redki, doma za silo odgojeni oo. Frančiškani so obdelovali, kakor so zamogli, vedili in znali, prostorno to polje. Po turški krutosti in duhovnem zanemarjenju postala je ta nekdanj dobro obdelana zemlja (še zdaj pričajo razne groblje in razvaline, ter obilni dokazi to resnico) skor prazna ledina in gošča, prava pustota v obojnem pomenu. Iz prevelike te nesreče bi ji po mojih mislih najpred zamogli pomagati nalašč za to odgojeni dušni pastirji, kateri razkropljeni po široki Bosni bi bili povsod majhne klice obojne omike, ktere bi se v kratkem razraščale v rodovita košata drevesa. In, Bogu bodi čast in slava! sveta njegova previdnost kaže svojo skerb ravno za odgojo takih svečenikov. Nemšk misijonar, kateri je več lét deloval v Ameriki in tudi v Afriki, dobi misel in sklep, da hoče vstanoviti zavod, v katerem bode pripravljali mladenčce za misijon v Bosni in Afriki, ter je za to delo si izvolil Nemce, ktere je hotel tudi na Nemškem izobraževati. Dobil je v Rimu od slavne Propagande vsa temu potrebna pooblastila, pa po kardinalu Jakobini-u tudi opomin, da Nemci ne bodo dobri za ta misijona. On vender ne spremeni svojega sklepa ter začne svoje delo resnično in djansko izverševati na Bavarskem. Misijonar je obračal po svoje, Bog pa ga je obernil in nagnal — v Bosno. Političen nos je namreč kmalo ovohal to samostansko djanje, in hajdi, prepové se mu vse daljše delovanje. Kaj početi, kam se oberiniti, kje prostost dobiti za to bogoljubno pa na katoliškem Bavarskem zabranjeno delo? Že misli ter sklène iti — na Angleško. Ali Božja previdnost mu pripelje č. o. Pfanner-ja, priorja Bosanskih trapistov, kateri mu luč prižge pa ga kar naravnost do mene napoti v Bosno. Prišel je res k meni, razodel mi svoj namen, in rekel, da želi v Bosni svoje delo veršiti, samo da bi imel kakih 20—30 orál zemlje, naj mu toraj pomagam, ker č. o.

*) Sicer pa so ovčice kmetiškemu ljudstvu in vsakemu spodobnemu človeku, zlasti otrokom in mladini, tako priljubljene, da verski sovražniki bodo bolj pokazali, da so sami kozlovskega kopita, kakor pa da bi ovčice ljudem pristudili.

prior mu je rekel, naj samo do mene gre, bo že vse potrebno zvedel ter pomoč dobil. Ko mi vse razodene, spoznam, da tu dela Božja roka, toraj sem tudi tisti trenutek trdno sklenil, da od neba poslanega moža ne pustim nikakor več iz Bosne, dokler njegov ostanek tukaj ne bode popolno zagotovljen. Brez opotavljanja sem obljubil in se zavezal, da bom zemljo že jaz mu oskerbel, naj le dela vso pripravo, kakor bi jo že v lasti imel. Položil je toraj prošnjo za politično dovoljenje, ker cerkvena oblast mu ne bo branila, ampak ga še le k delu priganjala in podpirala.

Namen njegov sva že dobro pretresala in marsikaj memo popred precej premenila. V tem zavodu pa bodo misijonarji zraven potrebnih svetnih in duhovnih vednost dobivali praktičen poduk v kmetijstvu, živino- in vinoreji, vertnarstvu za sadje in kubinjo, ter čebelarstvu, sviloreji in morda še v kakih drugih potrebnih ali vsaj koristnih rečeh, da bodo ustmeno in djansko učili svojo čedo, kamor pridejo, ter ji bodo izgled z dobrim obdelovanjem svoje zemlje itd. Taki misijonarji bodo skerbili za dušni in telesni blagor svojih ovčic, ktere jih bodo gotovo ukaželjno poslušale, pa tudi nasledovale; taki misijonarji bodo čverste klice prave kerščanske omike, ktere se bodo v kratkem razraščale v plodna in košata drevesa obilnega sadu, po takih misijonarjih se zamore Bosna v kratkem vzdigniti nekako splošno in povsod na večjo stopinjo blagostanja.

Ali jaz sem zdaj dolžnik; dolg moram plačati, obljubo spolniti ter zemljo kupiti, za katero mi bo treba 6—7 sto forintov. Toraj lepo prosim vse dobre kristjane, pa bratoljubne Slovane, pomagajte, pomagajte mi, da zberem to svoto, da kupim zemljo, iz ktere ima rasti in cvesti tolika sreča Bošnjakom in Ercegovcem. Kdor pomaga k temu blagonosnemu delu, bode deležen vseh dobrót, ktere bodo izvirale iz tega zavoda, pa se bode tudi zanj molilo in ss. maše se bodo opravljale za žive in mertve dobrotnike. Podelujte toraj milošnjo v ta namen za novo leto, da vam Bog podeli večjo srečo, časno in večno. Slavno vredništvo pa lepo prosim naj blagovoli nabirati poslano darove; vsakemu je tudi na voljo, jih meni naravnost poslati. Vsim skup daj Bog srečno novo leto!

V. Lah.

P. S. Bog plati dobri gospodičini za onih 10 máš; *) g. misijonarju bodo prav prišle. Za-me nabrani denar obderžite le gori, ker bo treba denarja zvonarju za dva naročena zvončka po 250 in 85 kil.

Razgled po svetu.

Dunaj. Grof Fr. Thun, kakor poročajo, prestopi iz spodnje v gospôsko zbornico, to pa kakor naslednik svojega umerlega brata Miroslava Thun-a.

Lažnjivi judovski časniki požar v dunajskem „Ring-teatru“ po nesramni hinavšini zvrčajo na policijo, na ministerstvo, na sedanjo vlado, ter na vse mogoče, — le samo na to ne, kar je res vzrok, namreč judovsko preklinjanje in skrunjenje Kristusa in sv. vere po časnikih in kazališih. Ali ni bil tudi svoje dni bogomor vzrok požganja Jeruzalema in stotisočev judov? To je vendar sam Zveličar judom očitno in glasno napovedoval, — kdo bi bil tako butoglav, da bi to tajil! —

V Rimu je na Sveti večer zbor kardinalov zlasti to vošil sv. Očetu, da bi sv. Sedež bil od vladarjev in

*) Med tem smo poslali tudi že drugih intencij, za ktere pričakujemo poterdila, da so došle. Vr.

narodov branjen in spoštovan, ter bi sv. vera mogla svoje blažene namene dosegati.

Sv. Oče so se zahvalili Bogu in kardinalom za tolažilo v tolikih britkostih in popisali so ob kratkem psovanja in zasramovanja, ki so se celó med poslednjimi prečastljivimi obredi godili zoper nove svetnike in zoper Njihovo osebo. Iz tega so izpeljevali, kako potrebna je papežu svoboda in samostojnost v njih oblasti, in v ta namen so v novo protestirali proti oropanju Rima, jasno pokazavši, da sedanji stan se čisto nikakor ne more zlagati s častjo sv. Sedeža itd. Obletnica rojstva Gospodovega jim je poročstvo boljši prihodnosti.

Iz države Anam v večernem Tongkingu je v semenišu zunanjih misijonov v Parizu došlo naznanilo o strašnem viharju v tistem kraju. Apostolski vikar mons. Puginier je namreč telegrafiral to-le:

„Hongkong, 3. listop. Strahovit vihar je ravno kar zdeloval večerni Tongking. 200 cerkev, 34 duhovskih in šolskih hiš, 2000 keršanskih prebivalcev je v šibrah. 60.000 kristjanov nima kam pod streho in so brez pomoči. Zgube so silovite in revšina strahovita. Prosimo nagle pomoči.“

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

1. pros. 1882. Nedelja. Novo leto ali obrezovanje Jezusa Kr. (Evang.: Ko je bilo osem dni preteklo. Luk. 2, 21). S. Telemah. — 2. Osmina sv. Štefana. S. Makarij. — 3. Osmina sv. Janeza apost. S. Genovefa. — 4. Osmina nedolžnih otročičev. S. Simeon Stebrostavec. — 6. Razglašenje Gospodovo ali ss. trije Kralji. (Ta praznik ima osmino, to je, obhaja se cerkveno vsih 8 dni, kar naj bi tudi véroiki spremljevali.) — 7. S. Valentin. — 8. Perva nedelja po razglašenji Gospodovem. (Evang.: Ko je imel Jezus dvanaest lét. Luk. 2, 42—52). S. Severin.

Mesec prosinec (januar) je posvečen češenju svetega detinstva, to se pravi, češenju Jezusa v njegovih detinskih, mladih letih. Da ta mesec, prvega v letu, bolje posvečujemo, utegneš Detetu Jezusu na čast opravljati kako malo pobožnost. Brez vsega truda lahko na pr. to tako le vravnaš: 1. Stori vsak dan zjutraj dober namen: vse Detetu Jezusu na čast, to je, daruj mu vse svoje dela, terpljenja, misli in besede celega dneva. 2. Poslušaj Njegove navdajanja. 3. Za sklep Jezusku na čast vsak večer zraven družih molitev moli očenaš, češenamarijo, čast bodi Bogu itd. — V nekterih bukvah se nahaja tudi posebna pobožnost k sv. Detinstvu, namreč premišljevanje skrivnost iz Jezusovih detinskih lét in dotična molitvica. Té skrivnosti so: 1. Jezusovo vélovečenje (oznanjenje), 2. obiskanje Marijno pri Elizabeti, 3. pričakovanje rojstva, 4. rojstvo (Božič), 5. obrezovanje (ime „Jezus“, novo leto), 6. razglašenje (ss. trije Kralji), 7. Jezus darovan v tempeljnu (Svečnica), 8. bég v Egipt (preganjanje po Herodu), 9. bivanje v Egiptu, 10. povernitev iz Egipta (po Herodovi smerti), 11. domače življenje (v sv. Marijini hišici), 12. Jezus v tempeljnu (zopet najden).

Zahvale:

Št. 112. Na priporočevanja k N. lj. G. presv. S. je dosežen domači mir in še več družih dobrot, za ktere bodi vedno češena Naša ljuba Gospá presv. Serca!

N. P.

Št. 113. Tisočkrat bodi čast in slava Naši ljubi

Gospej, ker mi je izprosila od Boga milost, da se mi je ozdravila mučna bolezen na očéh! R. K.

Št. 114. Naj priserčnejši zahvalo izrekam sv. Očetu Piju IX. Zadobila sem, ko sem se v njih mogočne priprošnje priporočila, v dušnih zadevah pomoč. Še nadalje se v njih priprošnje izročam, sebe in svojega moža priporočam v bratovsko molitev N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa. Joh. Drenik.

V molitev priporočeni:

Neka prav hudo bolna oseba za zdravje. — Prav nevarno bolan deček za davico za zdravje, če je Božja volja, priporočen N. lj. G. in sv. Jožefu. — Neka oseba se v molitev priporoča k N. lj. Gospej, sv. Jožefu, sv. Antonu, da bi se neka krivica brez preveč nerodnih nasledkov poravnala. Če bo prošnja uslišana, sledi v „Danici“ zahvala. (Op. Zadnjič pregledano. Vr.) — Naši lj. Gospej presv. S. in vernim dušam ter v molitev bratovsko priporočena zmešana oseba, ki daje vsem toliko opravila in skerbí, da ne morejo nič delati, kar je zanje silna težava, ker so revni in se ob rokah živé. — Več zakonskih zmešnjav za poravnavo na pripomoč presv. družine: Jezusa, Marije, Jožefa. — Zatrene nečistosti, zlasti po mestih. — Več terdovratnih grešnikov. — Tri osebe, ki so v strašni jezi med seboj, da bi se po kršansko spravile. — Mati z nepreskerbljenimi otroci se v bolezní goreče priporoča v bratovsko molitev, da bi ji Marija sprosila ljubo zdravje, ter bi zamogla svoje težavne dolžnosti opravljati v Božjo čast in v blagor svojim otrokom. — Družina za mir in edinost, in za odvernjenje hudobnega življenja. — Bolan otrok za zdravje. — Zapušena sirota, da bi jo Bog preskerbel po svoji dobroti previdnosti.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz I. pogl.)

1. Vsa modrost je od Gospod Boga; z njim je bila vselej, in je od vekomaj. (Kakor v Salomonovih pregovorih in v modrostnih bukvah, tako v bukvah modrega Siraha ima modrost prvič pomen ko nevstvarjena modrost, ki je večna lastnost treh Božjih oseb; drugič ko vstvarjena modrost, ki jo Bog deli pametnim stvarém. Allioli 3. zvez.)

2. Studenec modrosti je beseda Boga na višavah, in njene vodila so večne zapovedi. (Modrost, ki jo Bog ljudém daje, izvira iz božje Besede, iz Sinú Božjega; njene vodila kažejo pravo pot v zveličanje; Božja zapoved so te vodila. Allioli.)

3. Strah Gospodov serce oveseljuje, daje radost, veselje in dolgo življenje.

4. Njemu, ki se Boga boji, se bo dobro godilo zadnjo uro, in bo oblagodarjen v dan svoje smrti.

5. Ljubezen do Boga je častljiva modrost. (Prava, djanska modrost je ljubezen do Boga.)

6. Začetek modrosti je strah Božji.

7. Sin, ako po modrosti hrepeniš, ohrani pravičnost, in Bog ti jo bo podelil.

8. Strah Gospodov je modrost in krotitev; njemu dopade vera in krotkost, tacega z zakladi napolnjuje. Ne bodi nezvest strahu Gospodovemu, in ne bližaj se mu z dvojnimi srcem (namreč: ne bližaj se mu hinavsko, s strahom Božjim na jeziku, pa s posvetno ljubeznijo v srcu).

Listek za raznoterosti.

Vélíko mašo na Sveti dan so v stolni cerkvi imeli premilostni gospod knez in škof dr. Jan. Kriz. Pogačar.

Zadnji dan leta sv. Cerkev verne opominja k hvaležnosti za vse prejete dobróte preteklega leta. Zato se poje po litanijah zahvalna pesem. Zahvala za dobróte je že prošnja za prihodnje dobróte; kdor za prešnje ni hvaležen, ni vreden novih.

Božičnice v Alojzici in v Lichtenthurnovi sirotišnici so se prav dobro obnesle in bile so obilno obiskovane. Obdarovanih je bilo 50 dečkov in 79 deklic. Pravi, da poslednja je bila tako všeč, da se bo ponavljala novega leta dan. Tudi rokodelski pomočniki katoliške rokodelske družbe bodo novega leta dan obhajali mikavno božičnico; dečki rokodelski imajo to veselico ss. treh Kraljev dan.

Večerni govori raznih gospodov, kakor druge zime, se v sobani katoliške družbe zopet pričnó prvo sredo po ss. treh Kraljih zvečer ob sedmih, to je, 10. prosinca.

Blagoselna poslednja volja. Po poslednji volji ranjc. preblazega gosp. župnika Ant. Pintarja dobijo po 5 gl. naslednje naprave: Ljubljanska katoliška, ljubljanska rokodelska, duhovska podporna, Bonifacijeva in presv. R. Telesa družba, pa afrikanski misijon; po 10 gl. pa: Bulgarski misijon, cerkev „Ecce Homo“ in sirotišnica v Jeruzalemu, pa hiralnica sv. Jožefa v Ljubljani. Skupaj 60 gl., poslanih nam po verlem gosp. Jož. Levičniku, ki se je trudil z izvrševanjem poslednje volje ranjcega. Pristavil je: „Gosp. Tonček je bil v denarnih zadevah revež; vender je zapustil toliko, da bo še tu in tam kako serce oveseljeno. Naj bolje pa storé gg., če v življenji oddadó to, kar bi se po njihovi smerti móгло še le izpuliti.

Pastyř duchovní, časopis kněžstva česko-slovanskeho. Ta izvrstni duhovski časnik vreduje dr. Mik. Karlach, kanonik na Višehradu v Pragi. Izhaja vsak mesec in stane v katoliški bukvarni 4 gl.

„Erklärung und Predigtenwürfe zu den sonn- und festtäglichen Evangelien von Ant. Tappenhorn, Pfarrer, I. Theil. Dülmen.“ Ta oddelek obsega načerte za govore od 1. adventne do 5. nedelje po razglašenji Gospodovem. Za vsak evangelij je več načertov, in sicer vselej na prvo en dogmatičen, potem en moraličen, in še kak splošen načert. Utegne toraj za razumljenje evangelijev in za izdelavo govorov precej dobro služiti, dasi ravno so osnove kratke. (V katoliški bukvarni. Cena I. zvezka 90 kr.)

Burja na Krasu med Sapijano — Ternovem na Reški železnici je 24. t. m. 10 železničnih vozov prevernila; vender so bili med 18 popotniki samo 4 nekaj malo poškodovani. Drugi dan popoldne so bili zadržki premagani ter se je pričela navadna vožnja.

Na Sveti gori pri Gorici, kakor piše „Litorale“, so boje tatovi v cerkvi kradli in naredili škode za kacij 60 gl. Ne spoštuje se sv. vera po kazališih, knjižurah itd., ni čudo, da je vedno več tatov in tolovajev!

Za posvečevanje nedelj in praznikov se je katoliška politiška družba v Pragi 26. t. m. zopet prav moško pognala. Po železnicah, v trgovstvu, po tovarnah in vsih očitnih napravah bode v predlogu do obéh zbornic zahtevala mir za delavce ob svetih dnevih.

Maglaj ob Verbasu, 21. grudna 1881. Prejel čislani list 16. t. m. z dotičnimi intencijami. Sploh mi gre vse bolje spod rók, kakor bi si bil zamogel misliti. Bog dela, to vidim in čutim. — Po sv. Štefanu grem v Dubico, vstanovljat novo hervaško misijonsko postajo, kamor je siromašni narod graničarski od Like se preselil, okoli 300 duš. Z Bogom! Bog plati vse trude! (Op. Listi v Bosno se markirajo samo s 5 kr.) V. Lah.

Osemnajst rudečkarjev (socijal-demokratov) iz delavske družbe „Delnička jednota“ so te dni v Pragi zaperti; 20 so jih imeli že poprej zaprtih. Našli so pri njih veliko prepovedanih knjižur, natisnjenih na Angleškem in v Ameriki. — Delavci, obertniki itd. naj se skerbno varujejo tacihi prekucuhov, ki s svojim rovarstvom sami sebe in svoje družine nesrečne storé. Vedó naj, da po veri in po deželskih postavah so take rovarstva prepovedane.

V Mekki in po nekterih družih krajih že delj časa kolera razsaja. Umazani turčin se veliko umiva in kópa, pa vender zmeraj kužnost plodi in razširja! Kolikokrat se je kuga z unih krajev že pritepla tudi v evropejske kraje!

Kako sta si podobna glava gizdalina in tobakarska pipa? Obe ste urezani in ocifrani po novi šegi in koloméři; obé ste votli in prazni; obé se s trudem tujih rók napolnujete; obé se s tujim ognjem ogrevate in poživljate; obé prav hitro izkadite svoje možgane, ako jih drugi v novo ne naterpajo, in kar iz obéh izhaja, ne diši lepo; obé k večjemu pri slaboumnih otročajih in tobakarjih imate kaj veljave. — **Kako pa sta si podobni glava gizdalina in tleča smodka?** Odgovor: 1. Obé delate veliko dima; 2. obé ste pri-smojeni; 3. obé hitro ugasnete!

Dobrotni darovi.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Č. g. župnik Jernej Jarc iz Dola 5 gl. 80 kr. — Č. g. Al.

Puc 1 gld. 50 kr. — Po mons. J. Križaju 3 gld. — Iz Kroke po č. g. župniku 3 gld. 20 kr. — Reza Vester 45 kr.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik Francišč Karun 5 gl. — Č. g. Al. Puc 5 gl. — Po č. P. Jožefu Bizavičarji 5 gl. — Č. g. župnik Jernej Babnik 1 gl. 20 kr. — Neka družba 5 gl. — Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld. — Os. M. 3 gl. 40 kr.

Za deško sirotišnico v Ljubljani: Župljani v Kostanjevici 10 gl. za sv. leto po č. g. župniku J. Lesjaku.

Za sv. Očeta: V zahvalo za sv. leto č. g. župnik Andr. Dremelj iz Rateč 4 gl. — „Da bi jih Bog ohranil še mnogo lét“ 5 gld. — M. Kogovšek 1 gld. sv. Očetu za novo leto.

Za Bosno: Župljani v Kostanjevici 6 gl. po č. g. župniku J. Lesjaku za sv. leto.

Za sv. Detinstvo: Župljani v Kostanjevici po č. g. župn. Jan. Lesjaku 12 gl. za sv. leto. — Mar. Petrovčič 1 gl. — Gnja. Vikt. M. 1 gl. — G. J—c 2 gl. — Iz fare Zlatopoljske 62 kr. — Iz Kroke po č. g. župniku Jan. Kapuz-u 2 gl.

Za šole na Sutrovem: Župljani v Kostanjevici po č. g. župniku J. Lesjaku 8 gl.

Za zamurske otroke: Neka družba 15 gl.

Za Jeruzalem (Kolonijaska bratovšina): Gnja. Vikt. M. 1 gl.

Za bratovščino sv. Bonifacija: Gnja. Vik. M. 1 gl.

Za nesrečne v zahodnjem Tongking-u: B. B. 10 gl. — Č. g. M. Sila 5 gl.

Popravek. V zadnji številki „za sv. Detinstvo“ naj se bere: po č. g. Andr. Pečenku 6 gl. 88 kr.

V a b i l o k naročevanju na „ZGODNJO DANICO“

za leto 1882.

„Danica“ prinaša podučne in h keršanskemu življenju budivne spise, na prvo v daljših člankih, potem pa v dopisih ter poročilih, naznanilih znamenitih dogodov z vesoljnega sveta, in posebej iz Slovenskega. Kar koli se znamenitega zgodi na domačem cerkvenem polji, se ohrani v „Danici“. Posebej za spodbudo se skerbí tudi v pesmih, bratovskih zadevah Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca, kateri je izročena „Danica“ in njen pospéh. Komur so take zadeve resno mar, bo gotovo tudi deležnik našega prizadevanja z naročevanjem na „Danico“, z njenim razširjanjem po Slovenskem, in posebno tudi z dopisovanjem v ta namen. Kdor pošilja lepih in koristnih spisov, ne le da vredništvu polajša delo, temuč je kakor pridigar za ves naš ljubljani slovenski narod. Naj serčniši hvala toraj vsim kakoršnim koli podpornikom in pomočnikom, katerim Bog tisočerno poverni njihovo blagodušnost, in dodeli zraven družih blagrov tudi prav veselo novo leto!

„Zgodnja Danica“ stane:

Za celo leto po pošti	4 gld. 60 kr.,	— v tiskarni prejmana	4 gld.
„ pol leta „ „	2 „ 40 „	— „ „	2 „
„ četert „ „	1 „ 30 „	— „ „	1 „

Za pošiljanje na dom v Ljubljani za celo leto se plača 40 kr. — Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina naj se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.

Odgovorni vrednik: Luka Jeran. — Tiskarji in založniki: Jožef Blaznikovi nasledniki v Ljubljani.